

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z powództwa S. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w S.

przeciwko B. C.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 lipca 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 21 stycznia 2021 r., sygn. akt I AGa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od B. C. na rzecz S. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w S. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Pozwana wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z 21 stycznia 2021 r., zaskarżając ten wyrok w całości i wnosząc o jego uchylenie w całości i oddalenie powództwa „oraz” uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwana powołała się na oczywistą zasadność skargi oraz zagadnienie prawne: Czy zawarcie przez

pełnomocnika umowy niemieszczącej się ramach działalności Polskiej Klasyfikacji Działalności rzekomo reprezentowanego przedsiębiorcy, wprowadzenie do umowy elementów niemieszczących się w *essentialia negotii* (zastrzeżenie kary umownej), branie udziału w postępowaniu przetargowym, dokonywanie zmian w umowach (zwieranie aneksów) i zaciąganie w nich w imieniu reprezentowanego zobowiązań ponad *essentialia negotii* umowy, czy też w zakresie zwiększonym wobec tych wyrażonych w umowie, a tym bardziej w pierwotnej dokumentacji przetargowej (formularzu umowy docelowej) - rozpatrywane każde z osobna oraz wszystkie lub niektóre z nich kumulatywnie - mieści się w granicach czynności zwykłego zarządu, a tym samym objęte jest umocowaniem pełnomocnictwa ogólnego?

W odpowiedzi na skargę powodowa spółka wniosła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie jej oddalenie oraz zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu na okolicznościach mieszczących się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP (...)), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., III CZP (...); z 22 października 2002 r., III CZP (...) i z 5 grudnia 2008 r., III CZP (...)).

Sformułowane przez skarżącego zagadnienie prawne nie czyni zadość tym wymaganiom. Zagadnienie to nie ma bowiem charakteru uniwersalnego, wykraczającego poza sprawę, zakończoną zaskarżonym wyrokiem, a sprowadza

się wyłącznie do oceny poprawności stosowania przepisów w konkretnym stanie faktycznym. Skarżący nie przedstawił przy tym możliwych rozbieżnych interpretacji prawnych w zakresie sformułowanego zagadnień, racji jurydycznych stojących za każdą z nich ani występujących w tym zakresie rozbieżności w orzecznictwie.

Natomiast jeśli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje na oczywistą zasadność skargi, to w jego uzasadnieniu powinny się znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 lutego 2001 r., I PKN (...) oraz z 17 października 2001 r., I PKN (...)). Zobowiązuje to autora skargi do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2009 r., II PK (...)). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2010 r., V CSK (...)).

Skarżący nie wykazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona ze względu na naruszenie art. 378 § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że z ustanowionego w art. 378 § 1 k.p.c. obowiązku rozpoznania sprawy w granicach apelacji nie wynika konieczność osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu podniesionego w apelacji. Za wystarczające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia (zob. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 4 września 2014 r. II CSK (...) oraz postanowienie

Sądu Najwyższego z 11 lutego 2021 r., I CSK (...)). Sąd Apelacyjny temu obowiązкови sprostał.

Poza tym, skarżący powinien wskazać, jakie zarzuty zostały przez Sąd II instancji pominięte. Jedynym przepisem przytoczonym w tym kontekście przez skarżącego jest art. 103 k.c., ale brak jest wyводу wyjaśniającego, na czym polegało naruszenie tego przepisu przez Sąd I instancji.

Ponadto, łączenie przesłanki oczywistej zasadności skargi z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jest wykluczone. Sąd Najwyższy wielokrotnie zwracał już uwagę, że jednoczesne uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi występującymi w sprawie wątpliwościami prawnymi (zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów) generalnie wyklucza przyjęcie, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Nie jest przecież możliwa sytuacja, w której wyrok jest oczywiście wadliwy, a jednocześnie w sprawie występuje tak poważna wątpliwość prawna, że wymaga interwencji i rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy (postanowienie Sądu Najwyższego z 26 listopada 2013 r., I UK (...)). Co jest sporne nie może być przecież oczywiste (postanowienia Sądu Najwyższego: z 18 października 2016 r., I UK (...); z 9 kwietnia 2014 r., V CSK (...)).

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.) zasądził od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 2700 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

jw